

HELLÓ, NAGYVILÁG!

Vannak, akiket barátoknak
szánt a sors

Newbery Medal díjjal
kitüntetett kötet

ERIN ENTRADA KELLY

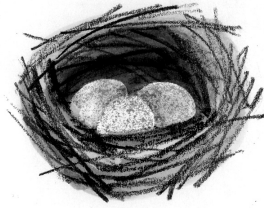
ERIN ENTRADA KELLY

HELLÓ NAGYVILÁGI!

Vannak, akiket barátoknak
szánt a sors

Könyvmolyképző Kiadó
2021

Carolanne-nek, az én csodálatos, sokszínű Vízöntőmnek
És Jen Breennek – ikrek, főnix, látnok

1. A hatalmas csódtömeg

A tizenegy éves Virgil Salinas már előre sajnálta magát az általános iskola felső tagozatából hátralévő évek miatt, pedig még csak most fejezte be a hatodik osztályt. Képzeletében úgy nyúltak el előtte azok az évek, mint egy hosszú gátfutáspálya, ahol az akadályok egyre magasabbak, szélesebbek és bonyolultabbak, ő pedig ott áll előttük gyöngé, vékonyka lábán. Nem volt jó gátfutásban. És erre a saját kárán jött rá: a tornaórán, ahol a legalacsonyabb és a legfejlejtetőbb lévén mindig utolsónak választották ki.

Mindent összevetve boldognak kellett volna lennie az utolsó tanítási napon. Véget ért a tanév. Ugrándozva kellett volna hazamennie, mint aki alig várja már az előtte álló csodálatos nyarat. Ehelyett úgy lépett be a bejárati ajtón, mint egy legyőzött sportoló – lehorgasztott fejjel, görnyedt vállal, miközben a mellkasára mázsás súlyként nehezedett a csalódottság. Mert ma hivatalossá vált: ő egy hatalmas csőd-tömeg.

– Szervusz, Virgilio! – köszöntötte a nagymamája, akit Virgil csak Lolának¹ szólított, amikor unokája belépett a házba. Az asszony nem nézett fel. A konyhában volt, mangót szeletelt. – Gyere, vegyél egyet! Édesanyád megint túlsokat vásárolt. Le voltak árazva, erre vett tízet. De minek nekünk tíz mangó? Még csak nem is a Fülöp-szigetéről hozták, hanem Venezuelából. Édesanyád vett tíz venezuelai mangót, de minek? Az a nőszemély még Júdás csókját is megvinné, ha akciós lenne.

Az asszony a fejét ingatta.

Virgil kihúzta magát, hogy Lola ne sejtse, hogy valami baj van. Elvett egy mangót a gyümölcsöstáblól. Lola szemöldöke

¹ nagy (filippínó nyelven)

– ami nem is volt igazi szemöldök, mert teljesen kiszedte – összeszaladt.

– Mi a baj? Miért vágsz ilyen képet? – firtatta.

– Milyen képet? – kérdezett vissza Virgil.

– Tudod jól. – Lola nem szeretett magyarázkodni. – Az a ráncos kutyapofájú kölyök már megint gonoszcodik veled?

– Nem, Lola. – Most az egyszer ez aggasztotta Virgilt a legkevésbé. – Minden rendben van.

– Hmm... – dűnnyögte Lola. Tudta, hogy semmi sincs rendben. Semmi sem került el a figyelmét az unokájával kapcsolatban. Láthatatlan kötelék fűzte össze őket. Így volt ez azóta, hogy a nagymamája elköltözött a Fülöp-szigetekről, hogy velük éljen. Aznap reggel, amikor megérkezett, Virgil szülei és egyetemjű ikerbátyjai azonnal megrohmozták, ölelgették és köszöntötték. Virgilt leszámítva ilyen volt a Salinas család – úgy zsibogtak, mint egy-egy fazék bugyborékoló leves. Virgil mellettük állva úgy érezte magát, mint egy pirítós, amit elfelejtettek megvajazni.

– *Ay sus²*, az Amerikában töltött első perceimet lükte-tő fejfájás fogja kísérni! – jegyezte meg Lola. Ujjbegyeit a

² Jaj, istenem! (filippínó nyelven)

halántékára szorította, másik kezével pedig Virgil bátyjai felé intett, akik már akkor is magas, szikár és izmos fiúk voltak. – Joselito, Julius, hozzátok be a csomagjaimat, jó? Szeretném üdvözölni a legfiatalabb unokámat.

Miután Joselito és Julius – a mindig segítőkész ifjak – elstettek, a szülei úgy mutatták be Virgilt, mint egy ritka leletet, amit még nem sikerült teljesen megfejteniük.

– Ő itt Teknős – mondta az anyukája.

A Teknős nevet aggatták rá, mivel nem volt hajlandó kibújni a páncéljából. Ahányszor így szólították, Virgilben meghasadt valami.

Lola leguggolt elé, és azt suttogetta:

– Te vagy a kedvencem, Virgilio. – Aztán a szájára szorította az ujját, és így szólt: – De erről egy szót se a fivérideknek!

Ez hat évvel ezelőtt történt, és Virgil tudta, hogy még mindig ő a kedvenc, bár a nagymamája ezt azóta sem hozta szóba.

Megbízhat Lolában. És talán egy nap elárulja neki a titkát, azt, amelyik miatt hatalmas csődtömegnek érzi magát. De nem most. Nem ma.

Lola elvette tőle a mangót.

– Majd én felvágom neked – ajánlotta.

Virgil mellette állt, és figyelt. Lola öreg volt, ujjai pedig szárazak, mint a papír, de úgy szeletelte a mangót, mint egy művész. Lassan, komótosan fogott hozzá.

– Tegnap este megint a Kőfiúról álmodtam – szólalt meg.

Már napok óta a Kőfiúról álmodott, és mindig ugyanazt. Egy Virgilhez hasonló, visszahúzódozó fiú rettentő magányosnak érzi magát, ezért nekivág az erdőnek, ahol könnyörög a szikláknak, hogy egyék meg. A legnagyobb szikla kitátja kőszáját, a fiú beleugrik, és soha többé nem kerül elő. Amikor a szülők megtalálják a sziklát, már nincs mit tenni. Virgilnek fogalma sem volt, hogy mire lennének képesek a szülei azért, hogy kiszabadítsák őt onnan, de abban biztos volt, hogy Lola azonnal vésőt ragadna, és ha kell, apránként farigcsálná szét a sziklát.

– Megígérem, hogy nem ugrálok majd sziklába – mondta Virgil.

– Tudom, hogy van valami baj, *anak*³. Olyan képet vágsz, mint Bús Frederico.

– Ki az a Bús Frederico?

³ gyermekem (filippínó nyelven)

– Egy kisleány, aki király volt, és folyton szomorkodott. De nem akarta, hogy bárki is megtudja, hogy bánatos, mert azt szerette volna, ha az alattvalói erős királynak tartják. De egy nap nem tudta tovább palástolni a szomorúságát. Úgy tört fel belőle, mint egy forrás. – Lola felemelt karjával a feltörő vizet utánozta, egyik kezében továbbra is a hámozókést tartva. – Csak zokogott és zokogott, míg végül elárasztotta az egész területet, és a szigetek elsodródtak egymástól. Egyedül maradt egy szigeten, de aztán jött egy krokodil, és felfalta. – Átnyújtott egy szép szelet mangót Virgilnek. – Tessék!

Virgil elvette.

– Lola, kérdezhetek valamit?

– Ha kérdésed van, csak tedd fel!

– Hogy lehet, hogy a legtöbb történetben, amit elmesélsz, fiúkat fálnak fel olyan dolgok, mint például sziklák vagy krokodilok?

– Nem csak fiúkat. Néha lányokat is. – Lola a mosogatóba dobta a kést, és felvonta nem létező szemöldökét. – Ha úgy döntesz, hogy beszélgetni szeretnél, a te Loládhoz mindig fordulhatsz. Még mielőtt kitörsz, mint egy forrás, és elsodródsz.

– Rendben – felelte Virgil. – Megyek a szobámba, megnézem, jól van-e Gulliver.

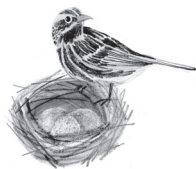
Gulliver, a tengerimalaca, mindig örült, hogy láthatja. Virgil pontosan tudta, hogy Gulliver azonnal izgatottan nyüszörögni kezd, amint meghallja a nyitódó ajtó hangját. Így talán majd kevésbé érzi magát akkora csódtömegnek.

– Miért ne lenne jól? – kiáltott utána Lola, miközben Virgil már a szobája felé sétált. – A tengerimalacok nem nagyon tudnak bajba kerülni, *anak*.

Virgil még hallotta a nagymamája nevetését, ahogy beleharapott a mangóba.

2. Valencia

Fogalmam sincs, hogy néz ki Isten. Azt sem tudom, hogy a mennyországban egyetlen hatalmas Isten van-e, esetleg kettő, három, harminc, vagy minden emberre jut egy. Nem tudom biztosan, Isten fiú-e vagy lány, esetleg egy fehér szakállas öregember. De nem baj. Már attól biztonságban érzem magam, hogy tudom, valaki meghallgat.

Többnyire Szent Renéhez imádkozom. Az igazi neve Rénatus Goupil. Francia misszionárius volt, aki Kanadába utazott. Keresztet rajzolt egy gyermek fejére, de az ott élők azt hitték, megátkozta őket, ezért elfogták és megölték.

A Híres siket emberek a történelemben című könyvben olvastam róla, amit a tizedik születésnapomra kaptam egy Roberta nevű lánytól. Én soha nem adtam volna Robertának olyan könyvet, aminek az a címe, hogy *Híres szőke emberek* vagy *Híres emberek, akik túl sokat beszélnek* vagy *Híres emberek, akik megpróbálták puskázni rólad helyesírás-dolgozat közben* – és ez melleleg mind igaz Robertára –, de ha a dolog jó oldalát nézzük, legalább hallottam Szent Renéről.

Nem ismerem a jelnyelvet, de megtanultam az ábécét, így kitaláltam egy jelnevet Szent Renének. A középső ujjamat a mutatóujjamra teszem – az „r” betű jeleként –, és háromszor finoman a számhoz ütögetem. Ez az első dolgom rögtön azután, hogy lefekvéskor kiveszem a hallókészülékemet. Azután a mennyezetet bámulva elképzelem, ahogy az imáim felszállnak, egyre magasabbra és magasabbra, és az ágyam felett lebegnek addig, amíg fel nem emelkednek egészen a tetőig. Aztán elképzelem, hogy egy felhőn landolnak, és ott csücsülnek, válaszra várva.

Amikor fiatalabb voltam, azt hittem, hogy a felhők anyyira elnehezülnek majd az imáimtól, hogy végül lepotyognak, és teljesül minden kívánságom, de most már tizenegy

éves vagyok, és okosabb. Bár még mindig azt képezem, hogy az imáim fellebegnek. És ez jól van így.

Csak este imádkozom, mert ezt a napszakot szeretem a legkevésbé. Minden mozdulatlan és sötét, és túl sok időm van gondolkozni. Egyik gondolat követi a másikat, és mire észbe kapok, már hajnali két óra van, én pedig egy szemhunyásnyit sem aludtam. Vagy aludtam, de nyugtalanul.

Volt idő, amikor nem utáltam az éjszakát.

Egykor bemásztam az ágyba, és gond nélkül álomba szenderültem.

Nem a sötétséggel van gondom. Az sosem zavart. Egyszer a szüleim elvittek egy Kristály-barlang nevű helyre, ahol le kellett menni a föld alá, és olyan sötét volt, hogy nem láttam az arcom elé emelt kezemet. Egyáltalán nem féltem. Nagyon jól éreztem magam ott lent. Mint egy felfedező. Ezután apa vett nekem szuvenírként egy gömböt, csak ebben hó helyett denevérek vannak. Itt tartom magam mellett, az éjjeliszekrényen, és kedvtelésből mindig megrázom, mielőtt elalszom.

Szóval nem a sötét tart ébren.

Hanem a rémálom.

Elmondom, milyen rémálmot látok.

Egy nagy, tágas mezőn állok, ahol azelőtt sosem jártam. A fű sárgásbarna, és nagy embertömeg vesz körül. A rémálomban lévő énem tudja, kik ezek az emberek, bár nem hasonlítanak senkire, akiket a való életben ismerek. Kerek, fekete szemmel merednek rám. Hiányzik a szemük fehérje. Egyszer csak egy kék ruhába öltözött lány kiválik a tömegből, és előrelép. Egyetlen szót mond: napfogyatkozás. Bár nem viselem a hallókészülékemet, és nem mozgatja a száját, mégis tudom, hogy mit mond. Ez néha megeshet, ha álmodunk.

A lány az ég felé mutat.

A rémálomban lévő énem arra néz, amerre mutat – figyelek, de még nem érzek félelmet. A nyakamat nyújtogatom, ahogy mindenki más. Mindannyian figyeljük, ahogy a hold a nap elé kúszik. A ragyogó kék ég elszürkül, elsötétedik, majd a rémálomban lévő énem úgy véli, hogy még soha nem látott ilyen elképesztő dolgot.

Meglehetősen furcsa, hogyan működnek a rémálmok.

Valahogy a rémálomban lévő énem tudja, hogy a dolgok rosszra fordulnak. Ahogy a hold elhalad a nap előtt, meghalok a vérem dobolását a fülemben, a tenyerem pedig nyirkos az izzadságtól. Elfordítom a tekintetem az égről – lassan, nagyon lassan, mert nem akarom látni, mi vár rám –, de a sejtésem beigazolódik: mindenki eltűnt. Az egész tömeg. Még a kék ruhás lány is. Minden mozdulatlan. Fűszál sem rebben. A mező végeláthatatlanul nyújtózik. A hold mindenkit magába szippantott. A rémálomban lévő éneket leszámítva.

Én maradtam az egyetlen ember a földön.

Fogalmam sincs, mennyi az idő, de tudom, hogy későre jár. Biztosan elmúlt éjfél. Bármennyire is nem akarok a rémálomra gondolni, az ágyban fekvé mégis azon jár az agyam. Megrázom a Kristály-barlangból hozott gömböt, és figyelem a benne repkedő denevéreket. Aztán megpróbálok a szobám mennyezetén lévő hepehupás festésre összpontosítani. Apu szerint a pattogatott kukoricára hasonlít.

Kislány koromban úgy tettünk, mintha a mennyezet tényleg popcornból lenne, és jó nagyra nyitottuk a szánkat, hogy beleessenek.

– Legközelebb medvecukor-mennyezetet fogok festeni – jelentette ki apa. Szívesen mondogatta, hogy ez a kedvenc édessége. Erre megráztam a fejem, és így szóltam:

– Legyen csokoládé, csokoládé, csokoládé!

Ez egykor mindennapos volt. De manapság már nem csinálunk ilyeneket.

Szerintem nem tudja, hogyan viselkedjen egy tizenegy éves lány apukájaként. Egy tizenegy éves lányt nem ültethetsz a nyakadba, főleg nem akkor, ha vézna, és százhatvanöt centiméter magas. Nem készíthetsz neki forró csokit, hogy együtt várjátok a Mikulást, és nem olvashatsz neki képes mesekönyvet sem.

De még mindig szép emlék a popcornos-medvecukros mennyezet.

Jobb, mint a rémálomra gondolni.

Lehunyam a szemem, és érzem az arcomon a mennyezeti ventilátor zümmögését. Ígéretet teszek magamnak: ha

ma este is rémálmom lesz, beszélni fogok valakivel, hogy segítséget kérjek. Nem tudom, kivel. Valakivel biztosan. De nem anyával.

Félreértés ne essék: vannak pillanatok, amikor könnyű szót érteni anyával. Ha jó napja van, nem annyira anyás. De sose tudom előre megmondani, melyiket fogom ki. Időnként túlságosan félt, túlságosan basáskodó, túlzásba visz mindent. Egyszer egyenesen megkérdeztem tőle, hogy azért bánik-e így velem, mert siket vagyok, ugyanis néha ez az érzésem.

– Nem azért óvlak túlságosan, mert siket vagy. Hanem azért, mert az anyád vagyok – felelte.

De a tekintete valahogy elárulta, hogy nem ez a szintiszta igazság.

Jól tudok olvasni az emberek szeméből. És szájáról is.

Egyáltalán nem akarom, hogy anya tudjon a rémálomról. Akkor éjjel-nappal arról kérdezősködni, és ragaszkodna hozzá, hogy menjek pszichiáterhez, vagy kérjek hasonló segítséget.

De talán nem is lenne rossz.

Talán akkor tudnék kicsit aludni.

Lehunyam a szemem.

Gondolj valami szépre!

A küszöbönálló nyárra. Igen. Erre fogok gondolni. Vége a hatodik osztálynak, és kellemes, laza nyár vár rám. Igaz, nincs egy tonna barátom, akikkel lóghatok. Na és aztán? Majd én elszórakoztatom magam. Bejárom az erdőt, és jegyzeteket készítek az állatos naplómba. Talán lerajzolok egy-két madarat is.

Rengeteg a tennivalóm.

Nincs szükségem egy tonna barátra.

Egyetlenegyre sem.

Csak magamra.

Egyedül – így a legjobb.

Kevésbé problémás.

3. Más jellegű segítség

Tengerimalac létére Gulliver remek barát volt. Bármit mondott neki Virgil, nem ítélkezett. És Virgilnek pont erre volt szüksége, bár a valódi, gyakorlati útmutatás is jól jött volna neki.

Más jellegű segítségre volt szüksége.

Lola egyszer mesélt neki egy Dayapan nevű nőről, aki hét évig éhezett, mert nem tudta, hogyan termesszen enivalót. Egy nap Dayapan sírva fakadt, mert csupán egyetlen rizsszemre és egyhüvelynyi borsóra vágyott – valamire, amivel megtöltheti a hasát. Megfürdött egy forrásban,

hogy lemossa a könnyeit, és ekkor a Nagy Szellem megjelent előtte egy halom cukornáddal és rizzsel. A Nagy Szellem az összeset Dayapannak adta, és pontosan elmagyarázta neki, mit tegyen, hogy még több teremjen belőlük. Ezután Dayapan soha többé nem éhezett.

Virgil azt kívánta, bár neki is megjelenne a Nagy Szellem, hogy megmondja, pontosan mit tegyen. De neki csak Kaori Tanaka jutott.

Virgil megetette Gullivert, majd ahogy elindult a folyósón, hogy megreggelizzen, üzenetet írt Kaorinak. Normális esetben nem írt volna senkinek reggel hét negyvenötkor, főleg nem a nyári szünet első napján – de Kaoriról mindent el lehetett mondani, csak azt nem, hogy átlagos. Ráadásul úgy tűnt, hogy a lány sosem alszik.

találkozzunk délután,
ha ráérsz

Virgil a pizsamája zsebébe csúsztotta a telefonját, és követte a szülei és a bátyjai jellegzetes hangját. Koránkelők voltak – úgy tűnt, hogy megállás nélkül gyakorolják a focit.

A konyhában az apukája, az anyukája és a bátyjai narancs-
lét ittak, és izgatottan zsibogtak, miközben Virgil megpró-
bált utat törni magának a nagy lelkesedés közepette, hogy
szerezzen egy darab gyümölcsöt, vagy megfőzzön egy tojást.

– Jó reggelt, Virgilio! – üdvözölte Joselito.

– Jó reggelt, Teknős! – köszöntötték a szülei, szinte egy-
szerre.

– *Maayong buntag*⁴, kisöcsi! – így Julius.

Virgil köszönésfélét mormogott. A szülei és a bátyjai a
magas támlájú székeken ültek a konyhapult körül. Lola a
reggelizőasztalnál olvasta az újságot.

– Anyád túl sok mandarint vett, úgyhogy egyél, ameny-
nyi beléd fér! – szólt oda neki Lola, fel sem pillantva. Aztán
helytelenítően csettintett a nyelvével a pénzszerzés miatt.
Virgil felmarkolt két-két mandarint, és igyekezett nem leej-
teni őket, ahogy leült a nagymamája mellé. A telefonja meg-
rezzent a zsebében.

– Miről olvasol, Lola? – kérdezte Virgil. Egyenes sorba
rendezte maga előtt a mandarinokat, majd megnézte a tele-
fonját.

⁴ Jó reggelt! (filippínó nyelven)

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ráérek. Legyél itt
PONTOSAN délben!

Virgil letette a telefonját az asztalra kijelzővel lefelé, a mandarinok mellé.

– Halálról és pusztulásról a világegyetemben – felelte Lola. – Mindenhol csak a gonoszság.

Julius a nyakát nyújtogatva feléjük fordult.

– Jaj, Lola, ne legyél már ennyire negatív!

Virgil régóta gyanította, hogy a bátyjai egy olyan gyárból kerültek ki, amely tökéletes, sportos, mindig vidám gyerekeket gyárt, őt pedig a maradékokból rakták össze. Az egyetlen arra utaló jel, hogy valami félresikerült Joselito és Julius esetében, a kisujjuk volt, amely kissé befelé fordult.

Virgil a kezét tanulmányozta mandarinhámozás közben. Az ő ujjai hosszúak és vékonyak voltak. Egyik sem fordult befelé.

– Lola, mit tudsz a kezeikről? – kérdezte Virgil. Joselitóra és Juliusra sandított, de belemerültek a fociról való beszélgetésbe. Apukájuk nemrég csatlakozott egy felnőtt futballszövetséghez. Mindenki odáig volt a fociért, Virgilt kivéve.

